

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

στεια του φόβου είναι μεταδοτική και απλώνεται μέσα στα πλήθη, με μιὰ άπίστευτη ταχύτητα.

Πόσες φορές, έξ αιτίας ενός πανικού, μιὰ μάχη είχε διαφορετική έκβαση, άπ' ό,τι φαινόταν στην αρχή. Μιὰ κραυγή, ένα «σωθήτε» φτάνει για να διαλύσει τις γραμμές, που ή τόσες επιθέσεις των έχθρων δέν μπόρεσαν να τις διαλύσουν.

«Άλλοτε πάλι ο φόβος έγκαθίσταται μόνιμως μέσα σε πόλεις που πολιορκούνται ή βρίσκονται σε περίοδο επανάστασης ταριχών, λιμών κλπ.

Το Παρίσι εξαφνα, κατά τις έβδομάδες που προηγήθησαν της Γαλλικής Επανάστασης, αποτελεί ένα αξιομνημόνευτο υπόδειγμα. «Όλος ο λαός δυσπιστούσε προς τον βασιλέα και τη βασίλισσα. Φανταζότανε παγίδες στημένες γύρω του κ' έβλεπε άνώπαρκτους κινδύνους να τον άπειλούνε. Έπειδή το ψωμί ήταν άκριθό, οι Παρισινοί νόμιζαν πως τους το άκριθαίνουν από σκοπό, για να πεθάνουν της πείνας. Έπειδή το στάρι δέν έφτανε στο Παρίσι, έλεγαν πως το έδιναν και τώτρωγαν τα άλογα του βασιλέως. Το ψωμί που έτρωγαν ήταν δηλητηριασμένο κ' είχε μέσα ζυμωμένη σκόνη από κόκκαλα πεθαμένων! Μερικοί μάλιστα, θύματα της φαντασίας τους, θεβαίωναν πως είδαν τους ψωμάδες να ξεθάβουν την νύχτα νεκρούς από το κοιμητήριου του Πιέρ - Λαζέζ!...

* * *

Ποιός θα περίμενε ύστερ' από όλα αυτά, ότι ο φόβος θα μπορούσε να μάς εξυπηρετήσει να κάνη καλό, να χρησιμεύη ως τρόπος θεραπείας ;

Και όμως τίποτα δέν είναι πιό άληθινό άπ' αυτά. Οι γιατροί καταφεύγουν πολλές φορές σε άπειλές, στον τρόμο, για να πολεμήσουν μιὰ άρρώστεια: «Ο διάσημος γιατρός Μπερχάβε υπηρετούσε κάποτε στο Νοσοκομείο των Όρφανών του Χάρλεμ, όταν ενέσκηψε έξαφνα επιδημία επιληψίας. Βλέποντας κάθε μέρα τα κρούσματα να γίνονται περισσότερα, ο Μπερχάβε παρήγγειλε και του έφεραν μέσα στην αίθουσα των άσθενών ένα μαγκάλι, όπου έβαλε κ' έκαψε μερικές τανάλιες και καρφίτσες. Τότε είπε στους μικρούς άσθενείς του ότι είχε διαταγή να κάψη μ' αυτές όποιον έπιανε στο έξηξ επιληψία. «Υστερ' από την άπειλή αυτή, κανένα κρούσμα δέν σημειώθηκε πειά στο νοσοκομείο!...

Επίσης, ένα άλλο χαρακτηριστικό ανέκδοτο θεραπείας διά του φόβου είναι και το έξηξ:

Κάποτε ή γυναίκα ενός γιατρού, είχε προυβληθη από την παράξενη αυτή άρρώστεια: «Έβλεπε παντού καρφίτσες! Μέσα στο ποτήρι που θάπινε νερό, μέσα στο ψωμί, μέσα στο φαί της. Τα ρούχα, το κρεβάτι της, τα φανταζότανε όλα γεμάτα καρφίτσες. Για να φάη, έπρεπε να κάνη ψίχουλα το ψωμί, ν' αναλύση όλα τα φαγητά της, για να πεισθη ότι δέν έχουν καρφίτσες!

Σε λίγο κατάντησε από το φόβο της, να μην τρώη παρά αυγά, μα τάφησε κι' αυτά, γιατί φανταζόταν ότι ή κόττες που τα γεννούσαν, μπορούσαν αξιόλογα να είχαν καταπιη... καρφίτσες!... Ήταν δηλαδή άδύνατον πειά να τη θρέψουν. «Ο άντρας της είχε άπελπισθη. Μιὰ φορά έκανε να φάη έβδομηντα-δυό ώρες και έτρωγε συνήθως δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα. Στο τέλος, ο άπελπισμένος σύζυγος έστειλε τη γυναίκα του, σ' ένα φρενολόγο, ο όποιος, χωρίς καμμιά άλλη διαδικασία, την έκλειδωσε σε μιὰ κάμαρη και την άφησε εκεί να ούρλιάζη. «Υστερα από όχτώ μέρες φυλακίσεως, ή γυναίκα του γιατρού είχε θεραπευθη πειά! Ούτε καρφίτσες, ούτε τίποτε! «Ο γιατρός είχε θεραπεύσει τον φόβο διά του φόβου, διά της όμοιοπαθητικής!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Από όλα τα ζώα το μεγαλύτερο μνημονικό, το έχουν οι έλέφαντες. Την παρατήρησι αυτήν την είχαν κάνει και οι άρχαίοι και μάλιστα ο Πλίνιος λέει κάπου ότι οι έλέφαντες άμα γεράσουν, αναγνωρίζουν τους οδηγούς που είχαν κατά την νεότητά τους.

Ισχυρό επίσης μνημονικό έχουν και τα άλογα. «Ο Δαρβίνος αναφέρει σχετικώς ότι ένα άπ' τ' άλογά του θυμόταν τον δρόμο, όπου θρισκόταν ο σταύλος στον όποιο είχε γεννηθη, αν και είχε μεγαλώσει σ' άλλο σταύλο, ο όποιος άπειχε άπ' τον πρώτο τριάντα μίλλια.

Επίσης οι σκύλοι μπορούν ν' αναγνωρίσουν έπειτα από πέντε χρόνια την φωνή του κυρίου τους.

Τέλος, αρκετά ισχυρή μνήμη, έχουν και τα περιστέρια, τα όποια μπορούν ν' αναγνωρίσουν τη φωνή ενός ανθρώπου μάλιστα άπό 18 μήνες.

Το «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του εξακολουθεί να έκδίδη, χάριν των άναγνωστών του, ένα έκλεκτόν αισθηματικών ρωμάντζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αυτάι θα συνεχισθούν και εις το μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Είμεθα θεβαίοι ότι το άναγνωστικόν μας κοινόν θα έκτιμήση και θα ύποστηρίξη την προσπάθειάν μας αυτήν. Και αυτάι αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον το «Μπουκέτο» τας εξακολουθεί και θα τας εξακολουθήση και εις το μέλλον κομψάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιουτοτρόπως εις τους φίλους του έξαιρετικάς φιλολογικάς άπολαύσεις.

Έκυκλοφόρησε το νέον μας βιβλίον, το άριστουργημα του Λώλ Φεβάλ-πατρός «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμεραν έξεδόθησαν τα κάτωθι έκλεκτά έργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

«Όσοι δέν έπρουλάβατε να προμηθευθητε τα άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τα πάρετε από τα γραφεία μας, οδός Λέκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Από τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με τα ίδια δελτία και δραγμας 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμας διά τας έπαρχίας τα έξηξ βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Της ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΥ

ΠΥΜ Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

(και 6 διά τας Έπαρχίας),

Και τα όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας, και 6 διά τας Έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν άπ' ευθείας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δέν θα σταλώσιν εις τα κατὰ τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.